

povinnému příslušel mimo vyplacení částky, připadající na existenční minimum, ještě nárok na výplatu další částky, kteráž by mohla býti zabavena jako samostatná jednorázová pohledávka. Ježto však exekuční návrh v tom směru neobsahuje bližších údajů a vysvětlení, takže nelze vůbec posouditi, jakým způsobem se důchod nezaměstnaného povinného vyplácí, zdali řečený důchod vůbec přesahuje existenční minimum a zdali jde o důchod opětuující se měsíčně anebo v jiných časových obdobích, a tedy nemůže býti ani posouzeno, zdali jde o zabavení ve smyslu § 294 ex. ř., bylo exekuční návrh zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 54 č. 3 ex. ř. musí exekuční návrh obsahovati jasné označení způsobu exekuce a všechny údaje, které jsou důležité pro opatření soudu exekuci povolujícího nebo soudu exekučního. Nejvyšší soud odůvodnil již v rozhodnutí č. 7110 Sb. n. s., k němuž se odkazuje, zásadu, že to platí zvýšenou měrou pro žádosti, v nichž se navrhuje již doslov usnesení a které se povolují razítkem. Tomuto požadavku však nevyhověl exekuční návrh stěžovatelčin, jak správně doličuje napadené usnesení. Vždyť se stěžovatelka podle doslovu exekučního návrhu nedomáhá exekuce na důchod, příslušící povinnému proti poddlužníkovi z důvodu podpory v nezaměstnanosti (§ 299 ex. ř.), nýbrž navrhuje, aby k vydobytí částky 1.200 Kč s přísl. byla zabavena a jí přikázána více nebo méně pohledávka v částce 1.000 Kč, již má povinný proti poddlužníku z důvodu renty nezaměstnaných. Podle tohoto, třeba nejasného doslovu — a nejasnost jde na vrub navrhovatelky —, je odůvodněn názor, že jde o zabavení a přikázání jednorázové pohledávky (§ 294 ex. ř.), nikoli pohledávky, záležící v opětuujících se důchodech (§ 299 ex. ř.), a jsou správné důvody napadeného usnesení, že údaje exekučního návrhu nedostačují k povolení navržené exekuce, hledí-li se na ustanovení § 54 č. 3 ex. ř. a § 1, 2 zák. ze dne 1. července 1932, č. 116 Sb. z. a n. Ostatně by údaje exekučního návrhu nestačily, i kdyby navrhovatelka mínila vésti exekuci na důchod ve smyslu § 299 ex. ř., neboť zákon č. 116/1932 Sb. z. a n. odkazuje v příčině zabavitelnosti podpor v nezaměstnanosti na všeobecná ustanovení o exekuci na platy osob nezaměstnaných (viz rozh. č. 11976 Sb. n. s.), o nichž jedná zákon ze dne 15. dubna 1920, č. 314 Sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, č. 177 Sb. z. a n., a bylo proto povinností navrhovatelky, aby příslušné důchody přesně označila a popsala, aby tak umožnila soudu exekuci povolujícímu posouzení, zda a pokud jde o důchody zabavitelné podle dotčených zákonných předpisů (srv. č. 5496 a j. Sb. n. s.).

Čís. 15042.

Povolil-li soud odklad exekuce bez uložení jistoty, ač předpoklady pro uložení jistoty ve smyslu §§ 44, odst. 2, č. 2 ex. ř. v doslovu čl. V, č. 3 zák. č. 161/1936 Sb. z. a n. byly ze spisů patrné, a usnesení to na-

bylo právní moci, lze žádati dodatečně za uložení jistoty jen za předpokladu § 44, odst. 2, č. 3 nového znění ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, R I 189/37.)

Ve sporu o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř. navrhla žalovaná vymáhající věřitelka při prvním ústním jednání, aby bylo žalobkyni, která je tchyní povinného, uloženo složení jistoty. Žalobkyně namítla, že do usnesení procesního soudu, jímž byl jí povolen odklad exekuce na zabavené věci, nepodala žalovaná opravného prostředku, takže nabylo právní moci, a nemůže tedy teprve dodatečně býti učiněn odklad závislým na složení jistoty. Soud první stolice návrhu na složení jistoty vyhověl, vycházeje z názoru, že jsou splněny předpoklady § 44, odst. 2, č. 3 ex. ř. ve znění čl. V, odst. 3, č. 3 zák. č. 161/1936 Sb. z. a n., ježto žalovaná nemohla dříve uvésti skutečnost, že žalobkyně jest tchyní povinného. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs vychází z předpokladu, že okresnímu soudu v P., který na návrh žalobkynin povolil odklad exekuce, aniž jej učinil závislým na složení přiměřené jistoty navrhovatelkou, nebylo nebo nemohlo býti v té době známo, že žalobkyně je osoba blízká dlužníku V. N., nebo že s ním žije ve společné domácnosti (§ 44, odst. 2, č. 2 ex. ř. v doslovu čl. V č. 3 zákona č. 161/1936 Sb. z. a n.), a že proto vymáhající věřitelka nemohla tyto skutkové okolnosti uplatňovati v rekursu proti usnesení prvního soudu, ježto by šlo o nedovolené novoty. Tento předpoklad dovolacího rekursu je však mylný. V zápise o zabavení ze dne 23. července 1936, připojeného k exekučním spisům téhož okresního soudu E 873/36, je výslovně poznamenáno, že k zabaveným zvířatům, jejichž vyloučení z exekuce se žalobkyně domáhá žalobou podle § 37 ex. ř., ohlásila vlastnické nároky dlužníkova tchyně Anna J., t. j. žalobkyně, jež bydlí u dlužníka. Podle toho bylo tedy nebo aspoň mohlo a mělo býti soudu při vyřízení žalobkynina návrhu na povolení odkladu exekuce známo, že vylučovací žalobu podává osoba uvedená v § 42, odst. 2, č. 2 nového znění ex. ř. Neučinil-li soud přes to, že byla splněna i další podmínka tohoto ustanovení, — že totiž žaloba byla podána později než 14 dnů po výkonu zabavení zvířat a že žalobkyně neosvědčila, že mohla o výkonu zvědět teprve krátce před uplynutím této lhůty nebo po ní a že žalobu podala bez zbytečného průtahy — povolení odkladu exekuce podle řečeného velícího předpisu závislým na složení přiměřené jistoty navrhovatelkou, bylo na žalované vymáhající věřitelce, aby podala proti usnesení prvního soudu rekurs a vytýkala v něm porušení uvedeného předpisu. Neučinila-li tak a spokojila-li se s usnesením prvního soudu, byla by mohla po povoleném odkladu exekuce žádati dodatečně za složení jistoty jen za předpokladu § 44, odst. 2, č. 3 nového

znění ex. ř., t. j. byla by musela uvést skutečnosti, jež činí pravděpodobným, že by odklad mohl ohrozit její uspokojení. Ani to však žalovaná neučinila, neboť ve svém návrhu učiněném při ústním jednání dne 9. září 1936, aby žalobkyni bylo uloženo složit jistotu, poukázala jen na to, že žalobkyně je tchýní dlužníkovou, a jenom k odůvodnění dalšího eventuálního návrhu, aby povolený odklad exekuce byl zrušen, přednesla, že utrpí odkladem exekuce těžko nahraditelnou majetkovou újmu, aniž ovšem uvedla skutečnosti, které by činily pravděpodobným ohrožení jejího uspokojení. Rekursní soud tudíž nepochybil, zamítl-li návrh žalované na složení jistoty žalobkyní.

Čís. 15943.

Živnost autodopravní jest i za platnosti zák. č. 77/1935 Sb. z. a n. živností koncesovanou; k jejímu nabytí není potřeba průkazu zvláštní způsobilosti a nepodléhá proto ustanovení druhé věty 1. odst. § 341 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, R I 319/37.)

Soud první stolice zrušil k návrhu povinného exekuci povolenou zabavením a vnučenou správou živností autodopravní provozované povinným, maje za to, že se zřetelem na § 3 zák. č. 77/1935 Sb. z. a n. jest řečenou živnost pokládati za koncesovanou, k níž se vyžaduje zvláštní způsobilost, a že jest tedy exekuce na ni podle § 341 ex. ř. nepřijatelná, ježto povinný neprovozuje živnost tu s více než 4 pomocnými silami. Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 12. dubna 1935, č. 77 Sb. z. a n., nabytí až na výjimky ustanovené v § 107 a níže uvedeném odstavci šestém § 55 účinnosti dnem 1. července 1935, jest doprava osob nebo nákladů, ať pravidelná, neb nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly živností koncesovanou. Podle § 3 řeč. zákona musí žadatel o koncesi prokázati: a) osobní spolehlivost co do provozu této živnosti, c) že dosáhl věku alespoň 24 let, s výjimkou připuštěnou v druhé větě tohoto odstavce, d) státní občanství republiky Československé a bydliště v tuzemsku s výjimkou přípustnou jen v případech reciprocity. S působností od 1. července 1938 (§ 55, odst. 6, zák. č. 77/1935 Sb. z. a n.) bude musiti žadatel o koncesi prokázati podle § 3, lit. b) také nejméně tříletou praxi řidičskou. Kromě požadavků určených v § 3 řečeného zákona jest třeba pro udělení koncese prokázati též, že byly splněny náležitosti uvedené v §§ 3 až 6 zákona ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n. o jízdě motorovými vozidly a se zřetelem na § 18 zák. ze dne 12. dubna 1935, č. 77 Sb. z. a n. též splnění podmínek stanovených v živnostenském řádu, pokud nejsou již obsa-